

Fecske

*Minden helyi, vidéki és külföldön élő
olvasónknak,
támogatóknak, munkatársunknak és
barátunknak
kellemes ünnepeket, erőt, egészséget kíván
a Fecske
szerkesztősége és a Zöld Dombok.*

ISTEN VÉGTELEN SZERETETE

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“ Ján 3, 16

Lassan ismét mögöttünk van egy év, elérkeztünk karácsony havába, egészen pontosan karácsony ünnepéhez. Amikor újra a karácsony csodájáról kell szólnunk, elbizonytalanokodva tesszük fel a kérdést magunknak: vajon tudunk-e még valami újat mondani a csodálatos karácsonyi eseményről? Emberileg nézve egészen biztos, hogy nem, de Isten Szentlelke újra és újra megvilágítja előttünk a karácsony csodájának üzenetét. Nézzük meg most, mit is üzen Isten számunkra 2015 karácsonyán?

A karácsonyi evangélium vagy más kifejezéssel a karácsonyi örömmüzenet, nemcsak a karácsony napján a templomokban megjelenő gyülekezeteknek szól, hanem kivétel nélkül mindenkinek, az egész világnak. Tehát nem csupán azoknak kell tudomást szerezniük róla, akik meghallgatják az ünnepi ígéhirdetést, hanem hívőknek és hitetleneknek, templombjáróknak és templokerülőőknek, keresztyéneknek és nem keresztyéneknek egyaránt. Mindezt figyelembe véve nézzük meg röviden, hogy miről szól a karácsony, és hogyan válik teljessé a mi ünnepszentelésünk karácsonykor?

A karácsony Jézus Krisztus születésének az ünnepe. Mint minden születésnap ünnepelése, úgy most is a múltba tekintünk vissza. Megemlékezünk az első karácsony minden szépségéről és áldásáról, és visszagondolunk a magunk sok-sok kedves, örömteli vagy szomorú karácsonyára. A karácsonyi evangélium arra is figyelmeztet bennünket, hogy karácsonykor ne csak a múltra, hanem a jelenre és a jövőre is tekintsünk. Így lesz a mi ünnepszentelésünk ez esztendő karácsonyán is teljes és Isten igéjének mindenben megfelelő.

Sokan a szeretet ünnepének is mondják a karácsonyt. Itt elsősorban Isten kimondhatatlan szeretetére kell gondolnunk, hiszen *„úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“ (Jn 3, 16).* Karácsonykor megszületett az Úr Jézus Krisztus, a mi Megváltónk. Eljött az Embernek Fia ebbe a világba. Édesanyjától született, mint bárki más, pólyába helyezték, akárcsak a csecsemőket azóta is, ugyanúgy osztozott a gyermekkor nyomorúságában, mint akárki a korabeli gyermekek közül. Az evangélium leírása szerint, még bölcsője sem lehetett az istállóban, ahol először találkozott a világgal. Ifjúkoráról keveset tudunk. Szinte az ismeretlenségből emelkedett ki. Minden más név fölé nőtt így, mint páratlan személy, akinek nincs elődje és utódja, mert Ő az Embernek Fia. A kivételességét és páratlanságát szemlélteti az a tény is, hogy az egész emberiség az ő születésétől számítja az időt. Benne a láthatatlan és örökkévaló Úr öltözött emberi testbe. Az, az Úr, aki teremtette a világot és az embert. Nemcsak teremtette, hanem fenntartja és kormányozza a mindenséget. Ő az, aki Ura életnek és halálnak, egészségnek és betegségnek, jelenvalóknak és eljövendőknak. Ez a véghetetlen hatalmas

Úr lett testté karácsonykor. Ő nem csupán a maga országába és korában élőkhöz jött el, hanem minden idők és helyek valamennyi emberéhez. Amiként egyszer testben megszületett, eljött, ugyanúgy ma is beleszületik karácsonykor, karácsony előtt és után egyaránt a szívekbe. A mi karácsonyi kérdésünk így hangzik: vajon az Embernek Fia beleszületik-e a mi és az én személyes életünkbe, életembe? Ezzel a kérdéssel állít karácsonyi döntés elé bennünket az Úr?

Karácsonykor a legtöbb ember szívét egyfajta csodálatos érzés hatja át. Ilyenkor talán jobban tele van az emberek szíve szeretettel, mint máskor. Ennek egyik megnyilvánulási formája az ajándékozás, a karácsonyfa feldíszítése, a különböző ünnepi programok. Ezeknek az a hátrányuk, hogy eltakarják előlünk azt, akinek legjobban kellene örülnünk - Jézus Krisztust. Karácsony ünnepének ő áll a középpontjában. Ő hozza el nekünk az igazi szeretetet és békességet. Az a szeretet, amely nem tőle származik, az hamis szeretet. Az igazi szeretet és békesség, amely be kellene, hogy töltsön minden szívet, Jézusnak a békesség fejedelmének az ajándéka. Ott, ahol e két dolog nem hiányzik, boldogság van.

Ügyeljünk arra, hogy a karácsony ne ún. népünnepe legyen, hanem Krisztus ünnep. Karácsonykor mi is ajándékozzunk szereteteinknek, embertársainknak, jóakaratot, szeretetet, megértést és békességet. Végezetül a karácsonyi evangélium egy különösen nagyon szép és mindig időszerű igeversével kívánok minden kedves olvasónknak áldott, békés karácsonyi ünnepeket és egyben nagyon boldog 2016-os új évet: *„Dicsőség a magas-ságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat.“ (Lk 2, 14)*

Orosz Attila
református esperes

A HELYI KÖZÖSSÉG HÍREI

Az igen kedvező, nem igazán mondható őszi időjárási viszonyoknak köszönhetően-inkább nyárias, az elmúlt időszakban számos tevékenykedést bírtunk elvégezni. Többek között:

- befejeződtek a munkálatok a kültéri edzőgépek kihelyezésén a Nikola Gyurkovity utcában, nem kis örömünkre nagyszámú felhasználó látogatja rendszeresen, edzenek folyamatosan fiataljaink

- az „Eletrovojvodina” bácstopolyai kirendeltségének közreműködésével végeztünk karbantartási munkálatokat az elektromos vezetékeken (gallyazás) a Becsei út, a Nyegos, a Tito Marsall valamint a Testvériség utcákban

Helyi járulékról szóló népszavazás

A bácsfeketehegyi polgárok megszavazták a helyi járulékot az elkövetkező 10 évre.

Bácsfeketehegyen összesen 3425 polgár rendelkezik szavazati joggal. Ebből 2197-en mentek ki szavazni, ami 64%-os kimenetelt jelent. 1815-en szavaztak igen-nel és 382-en nemmel. Nagyon sok ember nem él életvitelszerűen Bácsfeketehegyen, vagy valahol külföldön dolgozik. Egy része a lakosságnak nem volt hajlandó véleményt nyilvánítani. A döntésüket el kell fogadni, de nem kell feltétlenül egyet érteni vele, hiszen ezen népszavazásnak mint már többször is hangsúlyozva lett, igen nagy volt a tétje a közösségünk szempontjából.

Emlékeztetőül, tekintettel a nehéz gazdasági helyzetre az előző periódusban érvényben lévő helyi járulékhöz képest már kedvezőbb szorzószámok szerepelnek:

a munkaviszonyban lévők a nettó kerestük eddigi 3%-a helyett 2,5%-ot fizetnek, az iparosok és vállalkozók a nettó jövedelem 2,5%-át, a földművesek az eddigi 50kg búza ára helyett 45kg árát fizetik hektáronként. A nyugdíjasok, amennyiben hozzájárulnak, ellátmányuk 1%-át fizetik helyi járulék címén.

A helyi járulékra szükség van az igényeink kielégítésére, és ezt az összeget itt, Bácsfeketehegyen fogjuk elkölteni, az itteni emberek igényeire.

A helyi járulékot többek között a nyugdíjasok, a civil szervezetek és a sport egyesületek támogatására fogjuk fordítani. Karbantartjuk majd a vízvezeték-hálózatot, az utakat, továbbra is kaszáljuk a fűvet. A helyi járulékot fel fogjuk használni különböző pályázatoknál önrészként is, mivel önrész nélkül nem lehet pályázni. A helyi közösségnek vannak olyan projektumai, amelyek készen állnak, csak a kellő pályázati kiírást várják. Ilyen a falu központjának rendezése és vízvezeték-hálózat cseréje. Ezek igen drága beruházások, ezért részletekben is meg tudjuk valósítani őket, pályázattól függően.

Köszönjük szépen a Bácsfeketehegyiek bizalmát és támogatását!

igen leamortizálódott állapotban „tündököltek”. Ezt a képet sikerült megváltoztatnunk csiszolással, forrasztással, festéssel.

- több aktivitást tudhatunk magunk mögött a közterületek karbantartását illetőleg, nagy hangsúlyt fektettünk a kis és nagy temetők állapotára, több tucat zsák falevelet takarítottunk össze a központban, parkolóknak, játszótereinken stb., a megrongált, kidöntött útjelző táblákat visszaállítottuk eredeti állapotukba, folyamatosan történik a közvilágítás karbantartása, égők cseréje

- több utcában (Hős, Vasút, Lenin, Testvériség, Kis Ferenc, Bolmán...) végeztük el a megrongálódott utak és a lyukak javítását betonoszással, sajnos a munkagép meghibásodása miatt kénytelenek voltunk szünetet tartani, amint újra használhatóvá válik és az időjárás is engedi, természetesen folytatjuk aktivitásunkat

- a közbiztonság növelésének érdekében, a Helyi közösség tanácsa egyhangú döntése alapján, vásároltunk és szereltettünk be két fekvőrendőrt a Testvériség utcában, a Pán Péter iskoláskor előtti intézmény elé

- Bácsfeketehegy központjában az adventi várakozás idején kihelyezésre került a falu adventi koszorúja, amely 1 méter átmérőjű. Köszönet érte az Agrokons vállalatnak, Gazda-Coop virágüzletnek, helyi közösségnek és annak a pár lelkes helyi fiatalnak akik kitalálták és megvalósították ötletüket.

Beszámolóm végén kihasználnám az alkalmat és minden kedves Fecske olvasónak, lakosságunknak-Áldott, Békés karácsonyi Ünnepeket, valamint boldog Új Évet kívánok a bácsfeketehegyi Helyi közösség kollektívájának nevében!

Juhász Attila

- hosszú éveken keresztül tarkították feliratokkal, ragasztóval kenték, erőlevezetésre használták, (az idő vasfoga is kivette a maga részét) a buszmegállókat településünk központjában, ezek a tényezők miatt

A GAZDAKÖR HÍREI

A gazdakör az idei tevékenységét jelképesen lezárta a disznótoros vacsorával, ami mint eddig is tradicionálisan jól múlt el. Az évet fájdalmas veszteséggel zártuk Bácsi Gábor elvesztésével, így nem tudjuk, hogy a rossz éveket az Ő hozammentő tanácsaival, hogy fogjuk, úgy-ahogy jobban zárni. Tovább fogjuk ápolni a téli szerdaesti tudományos tanácskozó estéinket...

A fecskében, ha a helyzet megengedi szeretnénk egy Luca naptárt közzétenni, ami, ha már nem igazi, de irányadó képet ad a jövő évi időjárásról. Igaz valaki erre csak csap, de van, aki elfogadja részben korrigáló tényezőnek. Az egész, egy kis több időjárást figyelő tevékenységet igényel Luca napjától Karácsonyig, vagy Karácsonytól Vízkeresztig (ez a pravoszlávoké, de jó ellenőrzésnek). Az átlag hőmérséklettől való eltérést kell figyelni, a szelet meg a csapadékot. Minden hónapot egy nap jelképez, mint januárt a dec. 13, februárt a dec. 14... stb. A hónap részeit, pedig megint csak úgy arányosan, az éjfélt az 1. és 30/31, dél a 15. 04 óra 5.-e, 08 óra 10.-e 16 óra 20.-a 20 óra 25.-ét. Pontosságot, a napi és rövid időjárás jelentésben sem találhatunk. Talán segít a vetési kultúra kiválasztásában....

Kívánom mindenkinek, hogy jövőre egy jobb évet zárjon...

BEMUTATKOZTAK AZ ÚJBOROK

A bácsfeketehegyi borászok, a Szent György borrend szervezésében, december 5.-én a Kultúrotthonban a helyi, a szegedi, kelebiai, horgosi, bajsai, cservenkai és járeki borászok, baráti összejövetelén bemutatták az idei újboraikat. Kellemes beszélgetés és egy kitűnő marhapörkölt mellett bemutatták megkóstolták idei termésüket. Az újbor a meteorológiai körülmények mellett, amik nem mindig voltak a legmegfelelőbbek kitűnő borokat tudtak, már most bemutatni. Néhol a savasság bírta a nagy hőséget, vagy a szüretelést zavaró esőt. Ki kell hangsúlyozni, hogy már most kitűnő borok kerültek az asztalra, így ebből a szempontból kellemes üde termékeket fogunk jövőre fogyasztani.

Minden résztvevő a Fecske olvasóinak, fogyasztóinak kellemes ünnepeket és Boldog Újévet kíván.

O.K. nevében, B. Cs.

A nyugdíjas egyesület hírei

Miután kirándultak, tüzelőt jutányosan részletre vásároltak, ugyanígy télire való élelmet is beszerettek, a szervezet vezetősége hiányolja, hogy a kedvezmények, de a biztosítás előnyére sem társulnak az újabb nyugdíjasok.

Az évváró tevékenység, mint mindig most is gazdag, mivel december 21.-én fogják meglátogatni az idén kórházban is járt tagjaikat és megajándékozzák őket tartós élelmiszer csomaggal, ami lisztet, cukrot, olajt, száraztésztát grízt... fog tartalmazni. Eddig, kb. 30 tagot terveztek meglátogatni, de a lista még nem teljes.

Az év végi ünnepséget az Izidával együtt szeretnék megtartani, azzal, hogy 28.-n először édességeket készítenek az Izidában, majd a Kultúrotthonban, másnap, 29.-én az Izida által készített ünnepi műsorral egybekötve el is fogyasztanak, ez mellett az Izidások mindenkinek egy kis jelképes személyes csomagot is átadnának. Mind a két szervezet számára a legfontosabb dolog a világon a szeretet, ezzel fogják itt majd egymást megajándékozni.

A műsort önkéntes adományokkal támogatják. A Fecske olvasóinak kellemes ünnepeket és Boldog Új Évet kívánnak.

AZ IZIDA HÍREI

Az ENSZ december 3-át a fogyatékos emberek világnapjává nyilvánította 1992-ben, hogy felhívja a figyelmet a baleset, betegség, katasztrófa következtében fogyatékosná váltak problémáira.

Erről a napról mi, az Izida tagjai és munkatársai is megemlékeztünk mégpedig több alkalommal.

1. alkalmából **Pásztor István**, a Tartományi Képviselőház elnöke négy egyesületet, az "Izida" Egyesület, Bethesda Szeretetszolgálat, "Féniks Plusz" és a Disztrófiás Betegek Egyesületének a képviselőit fogadta November 27. Nagyon hasznos tanácsot kaptunk amely hozzásegíti az egyesületeket a további munkájukban.

2. December 3-án a Kishegyes - község önkormányzatához látogattunk el ahol **Mohácsi Zoltán** községi elnökhelyettes, **Hallgató Imre** a községi Képviselő-testület elnöke, **Predrag Knežević** a községi Képviselő-testület titkára és **Lukács Klára** szociális ügyekkel megbízott községi tanácsstag fogadta kis csapatunkat. Alkalmi kulturális programmal mutatkoztak be fiataljaink.

3. December 7-én a Szenttamási "Gyöngy" Egyesület, napközis felhasználói egy színpadi előadással kedveskedtek tagjainknak, szülőknak, munkatársainknak és támogatóinknak. Az előadás címe "Ne beszélj a nevemben" és rámutatott a fogyatékkal élő embertársaink valós, személyes problémáira.

A sok tanács amit a találkozások alkalommal kaptunk nagyon sokat segít a folyamatban amely eredményezi az Izidában működő napközi hivatalos bejegyzését mint szociális szolgáltatásokra akkreditált intézmény. A dokumentumok beszerzését elkezdjük, az egyesület Alapszabályzatát módosítottuk, az épületet felmérték és igyekszünk a hiányokat pótolni, probléma azon-

ban a szakemberek biztosítása (szükséges, törvénnyel előírt akkreditált szakemberek: vagy gyógy-pedagógus, vagy pszichológus, jogász, szociális munkás stb.)

Az izida egyesület anyagi okok miatt, csökkentett óraszámmal dolgozik. A foglalkozásokat hétfőn,

szerdán és pénteken tartjuk meg 9,00- 13,00 óráig. A novemberi és a decemberi hónapban a Karácsonyi és az Új Évi ünnepekre készülünk. Nagyon szép ajándékokat készítünk a kirakodóvásárra és ebben a hónapban még közös műhelyet tervezünk a bács-feketehegyi Nyugdíjas egyesülettel.

Minden kedves olvasónak
KELLEMES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET
kívánunk.

Mindenkinek kívánunk erőt, egészséget, kitartást, sok szeretetet, nagyon Boldog Új Évet 2016-ban!

P.J.

A ZÖLD DOMBOK HÍREI

ÓVJUK A KÖRNYEZETET!

2015. december 8-án környezetvédelmi programban vettek részt a bácsfeketehgyi óvodások, melynek fő támogatója a Tartományi Településrendezési, Építésügyi és Környezetvédelmi Titkárság volt.

A Zöld Dombok környezet és közösségfejlesztési szervezet pályázat útján kapott támogatást a program megszervezéséhez és lebonyolításához. Gyerekeink megismerkedtek a környezetvédelem 9 alapelvevel, valamint ajándékokat kaptak, melyek újra-

hasznosított anyagból készültek. Ezt követően 2 szemétesládára került elhelyezésre az óvoda udvarában a Helyi Közösség jóvoltából.

szerk.

PÁLYÁZATFIGYELŐ

Pályázat egyszeri vissza nem térítendő támogatás Vajdaság AT területén élő pároknak, (mesterséges megtermékenyítés)

Kiíró intézmény: Tartományi egészségügyi, szociális politikai és demográfiai titkárság

Beadási határidő: 2015 december 31.

Kik pályázhatnak:

Egyszeri, vissza nem térítendő rész támogatásban részesülhetnek azon Vajdaság AT területén élő párok, házaspárok amelyeknek már van legalább egy közös gyermekük, vagy van egy gyerek a családban amely az egyik szülőhöz tartozik(nem közös gyermek).

A támogatás összege 200.000 dinár.

NYÍLVÁNOS FELHÍVÁS KISVÁLLALKOZÁSOK RÉSZÉRE FELSZERELÉS VÁSÁRLÁSÁNAK TÁMOGATÁSÁRA

Kiíró intézmény: Gazdasági Minisztérium

Határidő: 2015. december 31.

A megvásárolandó felszerelés 25%-át támogatják, 250.000 dinártól 2.500.000 dinárig

PÁLYÁZAT GYAKORNOKI KÉPZÉSRE

Kiíró intézmény: Nemzeti Foglalkoztatási Hivatal

Határidő: 2016. szeptember. 20.

Kishegyes Község Önkormányzatának pályázatíró csapata 2015-ben összesen 35 millió dinárral növelte meg az éves költségvetést. Ebben voltak infrastrukturális, turizmusfejlesztő, kulturális, ifjúsági és sport jellegű támogatások egyaránt.

További információért keresse fel irodánkat!

Minden munkanapon 07,30-14,30 között, forduljanak hozzánk bizalommal, segítséget nyújtunk az Ön által érdekelt

pályázatok elkészítésében! Helyi Gazdasági Fejlesztési

Iroda (KLER)

Pályázatfigyelés, Tanácsadás, Pályázatírás.telefon:

024/730-010, 106-os mellék, 024/731-422

e-mail: klermaliidjos@gmail.com

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG HÍREI

230 ÉVES A BÁCSFEKETEHEGYI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET (1785-2015)

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” Zsid 13, 8

A fenti alapigét választottuk mostani ünneplésünk alap gondolatának. Október 18-án, vasárnap hálaadó istentiszteleten adtunk hálát Istennek az elmúlt 230 év örömeiért és megpróbáltatásaiért, hogy ennyi éven keresztül megtartotta és megőrizte itteni magyar református közösségünket. Ennyi év alatt szinte minden megváltozott közösségünkben, kivéve az Istenbe vetett hitünkhöz és református vallásunkhoz való ragaszkodásunkat. A „megtartó egyház” azt tette a múltban, azt teszi a jelenben, és azt fogja tenni a jövőben is, ami a küldetése.

Az ünnepi istentiszteleten, Nagy Kálmán a kunhegyesi kibocsátó gyülekezet lelkipásztora hirdette az ígét. A nagy számú helybeli gyülekezeti tagon kívül, jelen voltak a bácskai egyházmegye valamennyi gyülekezetének és szórványgyülekezetének képviselői is. Nagy öröm volt számunkra, hogy ismét velünk együtt ünnepeltek az újvidéki és pirosi testvéreink, valamint a kunhegyesi,

és a makkosjánosi (Kárpátalja) testvérgyülekezeteink mintegy 60 fős küldöttsége is.

Megtisztelt bennünket jelenlétével Halász Béla a SZRKE jelenlegi püspöke és dr. Csete Szemesi István nyugalmazott püspök úr is, valamint a testvéregyházak lelkipásztorai is. A Szerbiai Vallásügyi Hivatal képviselőjében Gavriló Grban köszöntötte az ünneplő gyülekezetet. Köszöntőt mondott még Pásztor István a tartományi parlament elnöke, Hajnal Jenő a Magyar Nemzeti Tanács elnöke, Marko Rovčanin Kishegyes Község elnöke, valamint prof. dr. Bogner István a Vajdasági Pax Romana alelnöke is.

Az ünnepség valójában háromnapos volt. Pénteken, október 16-án a református templomban kezdődött zenés áhítattal, amelyen a kunhegyesi „Csermely” kórus szolgált. Folytatódott október 17-én szombaton a helybeli színházteremben alkalmi művelődési műsorral, és vasárnap zárult a már említett ünnepi istentisztelettel és közebéd-
del.

Orosz Attila
lelkipásztor-esperes

SPORT

ASZTALITENISZ

2013. szeptemberében úgy

Biztosítottunk elegendő asztalt, ütőket, pólókat, labdákat, meleg termet, jókedvet.

határoztunk a bácsfeketehegyi asztali klubbal, hogy beindítjuk a feketicsi ping-pongot a gyerekek számára is. Dilemáztunk a Tüzi és a Sportcsarnok között, melyik helyszínen kerüljön sor az edzésekre. Mivel nem tudtuk fölmérni mekkora érdeklődés lesz, beszéltünk az iskolaigazgatóval. Az iskola biztosított két asztalt, termet, a tüziből fölhoztunk még egy asztalt és meghirdettük a lehetőséget - pingpongozni. Az első edzésre 2013 októberébe került sor. 72 diák jelentkezett! Ilyen nagyszámú tagozat, szekció még nem volt, az igazat megvallva nem is nagyon tudtam a gyerekekkel mit kezdeni, se elegendő ütő, se elegendő asztal. Ez a nagyszámú tanuló idővel lecsökkent 8-10 diákra, akik ma is rendszeresen lelkesen járnak tréningre. Minden nap alkalmuk van edzeni, azzal a föltétellel, hogy mindig első a tanulás, a lecke és utánna, ping- pong.

Jöttek a meghívások a versenyekre, köszönve a kitartó munkának, ma már szép eredményekkel dicsekedhetünk. A községi versenyeken kívül Topolyára, Adára, Moholra is elfogadjuk a meghívást, ahová a gyerekek nagy-nagy örömmel mennek.

A legutóbbi versenyre, Moholra, két diákot tudtunk benevezni. A lányoknál **Kerekes Zsóka** első helyezést ért el, míg **Kerekes Dávid** harmadik lett. Az ilyen és hasonló nagyon jól megszervezett baráti hangulatú versenyeken több vajdasági községből neveznek be klubbok, ahol 30-50 versenyző vesz részt. A felnőtt kategóriában **Molnár Lajos** második helyezett lett.

Annak ellenére, hogy az asztaliteniszre nagyon kevés pénz fordítanak (nem, mint az eredménytelen labdarúgásba) a községek, helyi közösségek, az eredmények magukért beszélnek.

Bajsán, Topolyán, Kishegyesen már harminc éve foglalkoznak az asztlitenisszel, országos bajnokokat neveltek, európai bajnokokkal dicsekedhetnek, alátámasztva, hogy kis pénzből is sok mindent el lehet érni.

b.

KÉZILABDA

A JADRAN női felnőtt kézilabdacsapat az első liga északi csoportjában tíz forduló után a negyedik helyen áll, 7 győzelem 3 vereség, 5 gól pozitív különbséggel és 14 bajnoksági ponttal. Csak előre lányok.

LABDARÚGÁS

A Jadrán, az őszi idényben újból a szabadkai ligában szerepel, felemás eredménnyel a 9. helyen áll. 21 ponttal +9 gólaránnyal, 6 győzelem, 3 döntetlen és 5 elvesztett mérkőzés után.

A szikicsi Njegos egy ponttal megelőzi, a kishegyesi Egység pedig az utolsó 15. helyen áll.

TEKE

Befejeződött a tekézők bajnoksága.

A Jadran, a tizenhárom forduló után 3 győzelemmel, 1 döntetlen játszmával és 9 vereséggel a 12. helyen zárt (hátról a harmadik). Sajnos még mindig nem használják a felépített, de nem felszerelt pályájukat.

ISTEN VELED GYULA BÁCSI

A múltkori Fecske már az olvasók kezében volt amikor megtudtuk, hogy **Korhecz Gyula** bácsi jobblétre szenderült. Tudtuk, hogy beteg, hogy problémája volt a vénáival a lábában, mivel élsportoló

volt, de a kora ellenére is váratlanul távozott.

Gyula bácsi egy kedves, közvetlen, mindig segítőkész barátunk volt. Igen nem haver, hanem igaz barát, aki mindig jót akart, segített, ha kellett, mindig a megfelelő hangnemben megfelelő stílusban tudatta a véleményét, még itt a Fecske lapjain is.

Boldog lehettem, hogy kitüntetett figyelemben részesített, akár a volt birkózó egyesület munkájának, tudósításának alkalmával, akár magánbeszélgetéseink alkalmával. E beszélgetések spontánok voltak, mivel nem kötődtek sem időhöz, sem témához. Gyula bácsi tudása, kultúrája, emberekhez való figyelmes viszonya leírhatatlan volt. Érzem fentről mosolygó tekintetét, ahogy fejcsóválva figyelmeztet, hogy ne túlozzak, de mint ilyen témában, most is finoman elutasítom.

Nem csak jóságában volt különleges, de a sport

területén, ahol nehéz atlétikával foglalkozott, ami az Ő idejében, a súlyemelést, birkózást, és az atlétika más technikai eszközökkel való gyakorlását jelentette, mint a gerelyhajítás és a diszkoszvetés volt, Ő súlyt emelt és birkózott. Eredményes volt mind a két sportban, de a súlyemelésben örökre fennmarad egy országos rekordja félkezes emelésben. Hogy, hogy?, kérdezi az olvasó, az a csoda történt, hogy megszűntették ezt a versenyt, és így Ő lett az örökös utolsó bajnok.

A korhecz családban, mint a többiek, a szorgalmat becsületet képviselte, nem szerette, az igazságtalanságot, és fájt neki a mellébeszélés. Helyette az őszinteség és a becsületes bevallások adtak neki alapot, amivel később lehetett volna valamit kezdeni.

Falunkat, új otthonát szerette, csak kun nyakasságunkat a gyöttmentekről nem tudta könnyen bevenni, annak ellenére, hogy próbáltam megmagyarázni, hogy ez nem emberi gyarlóság csak csökönyös tradicionalizmusa a tősgyökeres helyieknek.

Hiányzol Gyula bácsi, mosolyod kellemes szavaid, az állandó segítséged, mivel tudjuk, hogy a volt birkózó egyesület edzőjének utazását anyagilag támogattad saját zsebedből.

Ne Téged keressünk, utánozzunk, lépünk túl jószágodon, tudom helyeselnéd... nyugodjál békében.

B.CS.

KÖZÖSSÉGI HÍREK

Aszfaltozás Kishegyesen

Marko Rovčanin községi elnök, Mohácsi Zoltán községi elnökhelyettes, Hallgató Imre a Községi Képviselő-testület elnöke és Szűgyi István községi tanács tag, a Verbászi út építésének koordinátora az építkezés befejezésének alkalmából fogadták Nebojša Malenković-ot a Tartományi Nagyberuházási Igazgatóság igazgatóját, ezen az eseményen jelen volt dr. Bíró István tartományi képviselő is.

A Verbászi út megépítését a Tartományi Nagyberuházási Igazgatóság támogatta 9.260.567,77 dinár értékben.

Felújított községnév-táblák

Idén júliusban Kishegyes Község Önkormányzata támogatásban részesült a Tartományi Oktatási,

Jogalkotási, Közigazgatási és Nemzeti Kisebbségi-Nemzeti Közösségi Titkárság részéről.

319.500,00 dinár értékben támogatják a község területét jelző táblák felújítását, valamint az autópálya mentén történő új tábla elhelyezését.

Fogyatékkal élők világnapja

A fogyatékkal élők világnapja alkalmából 2015. december 3-án ellátogattak önkormányzatunkba a bácsfeketehegyi Izida Anya és Gyermekvédelmi Társaság napközis foglalkozás fiataljai.

A vendégeket fogadta Mohácsi Zoltán községi elnökhelyettes, Hallgató Imre a községi Képviselő-testület elnöke, Predrag Knežević a községi Képviselő-testület titkára és Lukács Klára szociális ügyekkel megbízott községi tanács tag.

A lelkes fiatalok, zenés produkcióval és szavala-

tokkal készültek. Az előadást követően a vendégek beszámoltak a mindennapjaikról és a sikereikről, valamint alkalmuk volt kérdéseket feltenni a községi vezetőségnek az őket érintő problémákról, amelyre készségesen válaszoltak a községi előljárók. Végezetül önkormányzatunk üdítővel és édességgel kedveskedett a vendégeknek.

Vendégünk a főkonzul

2015. November 19-én Kishegyes Község Önkormányzata vendégül látta a Szabadkai magyar konzulátus, főkonzulját Dr. Babity Jánost és Ruz Radován konzult. A fogadást követően a kishegyesi Helyi Közösség tetőterében bemutatásra kerültek a község beruházási lehetőségei. Az Önkormányzat

dolgozói prezentálták a potenciális beruházási helyszíneket a község teljes területén. A találkozó célja a konzulátus közvetítő szerepe a magyarországi és itteni vállalkozók között a további együttműködés céljából. A delegáció tagjai ezt követően meglátogatták a bácsfeketehegyi ipari parkot, majd egy közös ebéd keretében találkoztak a helyi vállalkozók egy csoportjával.

Kishegyes Község fennállásának 56. évfordulója

Ötvenhat évvel ezelőtt ezen a napon alakult meg Kishegyes Község. A képviselő testület díszülésén erre a napra emlékeztünk, illetve az elmúlt év eredményeinek összegzésére is sor került.

Az ünnepi díszülésen fellépett Gál József és ifjabb Gál József a topolyai Melódia zenekar hegedű virtuózai, Milijana Lekić a P.P. Njegoš Művelődési Egyesület szavalója és Török Noémi Arany-Páva díjas népdal énekes, a szabadkai zeneiskola tanulója.

Kúla-Kishegyes csatorna építésének folytatása

Több, mint 10 év után az 1. szakasz befejeztével folytatódnak a munkálatok a Kúla-Kishegyes csatorna kiépítésében. A 2. szakasz első része az év végéig várhatóan befejeződik.

A beruházás összértéke 55 millió dinár és 2,8 kilométert ölel fel Kúla és Kishegyes határában.

A projektumot a Tartományi Mezőgazdasági,

Erdészeti és Vízgazdálkodási Titkárság támogatja, a kivitelező vállalat pedig az Észak-bácskai Vízgazdálkodási Gazdasági Társaság.

A munkálatokat megtekintette Marko Rovčanin községi elnök, Mohácsi Zoltán községi elnökhelyettes és Hallgató Imre a községi képviselő testület elnöke.

PÁLYÁZAT AZ EGYETEMI HALLGATÓI ÖSZTÖNDÍJRA A 2015/2016. ISKOLAÉVRE

Kishegyes Község Önkormányzata minden évben támogatja a felsőoktatási intézményekben tanulókat. Ez év október 14-én kiírásra került a hallgatói ösztöndíj, amely a 2015/2016. tanévre vonatkozik.

Fontos kiemelni, hogy az egyetemistának szerb állampolgársággal és a községben bejelentett lakcímmel kell, hogy rendelkezzen, valamint a 2. évtől számított átlaga legkevesebb, mint 8-as.

Újdonságnak számít, hogy az Önkormányzat támogatja azokat a tanulókat, akik Magyarországon folytatják a tanulmányaikat, az ő átlaguk 3,5 kell hogy legyen ebben az esetben. Fontos, hogy ezek az egyetemisták is pályázhatnak a községi hallgatói ösztöndíjra, ugyanis ennek az intézkedésnek hazaváró üzenete is van számukra, hogy tanulmányaik befejeztével visszatérjenek a Szülőföldre és itthon kamatoztathassák a megszerzett tudást.

A feltételeknek 38 községbeli egyetemista tett eleget. Az szerződések aláírására december 5-én került sor Kishegyesen az Önkormányzat földszinti tanácstermében, ahol jelen volt Marko Rovčanin községi elnök, Mohácsi Zoltán községi elnökhelyettes, Hallgató Imre a Képviselő-testület elnöke és az ösztöndíjas egyetemisták.

A bácsfeketehegyi ösztöndíjasok névsora:

1. Fekete Noémi
2. Fenyvesi László
3. Jovanka Knežević
4. Ena Račman
5. Ana Paroci
6. Ficze Tímea

7. Ivana Vojinović
8. Hallgató Tünde
9. Predrag Račman
10. Kovács József
11. Mia Delić
12. Török Csenge

Szabadtéri edzőgépek átadása a községben

2015. október 30-án a sportért felelős államtitkár Predrag Peruničić ünnepélyes keretek között átadta mindhárom településen a szabadtéri edzőszereket. Az átadón jelen volt Marko Rovčanin községi elnök, Mohácsi Zoltán községi elnökhelyettes, Kovács Károly ifjúsági ügyekkel megbízott segéd és Mitra Iveza a községi Ifjúsági Iroda koordinátora is. Szeghegyen ez alkalomból bemutatót tartott a Njegoš Karate Klub, majd ezt követően a községbeli iskolák tornatanárai ismertették a sportszerek használatát. A projektumot a községi Ifjúsági Iroda pályázta meg, mely által 1 millió dinárt nyert ezen szabadtéri edzőgépekre az Ifjúsági- és Sport Minisztériumnál. Használatuk ingyenes mindhárom településen.

Ipari Park

Az ipari park új beruházója - Ravago Chemicals – november elején megkezdte a földmunkálatokat. A kedvező időjárás nagyban segíti a munkálatok végzését – az objektum megépítésének határideje 2016. június 30. A beruházó állattakarmány készítéséhez szükséges granulátumok gyártásával foglalkozik és nagy múltra tekint vissza a belga piacon.

NÉZZÜNK ELŐRE

Advent idején, karácsonyra készülődve az ember nem csak tervez, és készül az ünnepre, de akarva - akaratlanul a mögöttünk maradó évet is értékeli. Az értékelésem egyben előretekintés is a ránk váró időszakra.

Sokszor halljuk azt, hogy egy kis közösség részesei vagyunk, hogy egyike vagyunk a legszegényebbeknek, hogy kilátástalan a helyzetünk. Nem csupán nálunk jellemző ez az elhangzó borúlátás. Mások is megtehetik és teszik ezt tőlünk fokozottabb formában.

Mint a képviselő testület elnöke alapvetően fontosnak tartom azt, hogy mindig és mindenkor döntéseinket kellő időben törvényeink betartása mentén hozzuk meg. Nem a megtartott ülések száma, az ott felvett napirendi pontok száma, vagy a véget nem érő meddő vitákkal eltöltött tanácskozások időtartama a lényeg számomra, hanem a hatékony eredményes munka a legfontosabb. Ezért ezúttal nem számokban tekintek vissza, hogy értékeljem az elmúlt évet. Természetes számomra az is, hogy ilyen hozzáállással sem lehet mindenkinek elismerő a véleménye. Bírálni is lehet, sőt az építő jellegű bírálatra mindenkor szükség is van, amit mindenkor kész vagyok meghallgatni.

Sokszor a viszonylag kis értékű beruházásoknak, vagy sikeres pályázati eszközöknek kell örülnünk, de azokat is mindig megbecsüljük, értékeljük és örömmel fogadjuk. Fontosnak tartom, hogy új beruházó érkezett az ipari parkba, hogy a kellő időben elfogadtuk a vasúti felüljáró területrendezési tervét és ezzel teret nyitottunk egy új és korszerű közlekedési csomópont kialakítására. Nem kerülheti el figyelmünket a Kúla - Kishegyes csatorna

második fázisának tizenöt évi szünet utáni folytatása, amelynek a kivitelezési munkálatai a falu határában vannak folyamatban. Itt kell megemlítenem, hogy a Kishegyes - Njegoševo csatorna terve is a tervezők asztalára került. Ez mind olyan beruházás, amely nem a községi költségvetésből fog megvalósulni. Hosszú távon közösségünk fejlődését fogja szolgálni.

Állami intézményeinkkel építők a kapcsolataink. Történelmi egyházainkkal folyamatos az együttműködésünk. Örömmel állapíthatom meg, hogy folyamatossá tettük a korábban kezdett kapcsolattartást, amely ma már nem merül ki csupán a sajtó előtti nyilvános kézfogásban. Egymás kölcsönös megbecsülése, közösségünk európai értékrendjének alapját képezi. Ez ma már egy demokratikus toleráns közösségben alapértéket képez. Történelmi egyházaink ünnepein való rendszeres részvételmet soha nem tekintettem poén-szerzésnek, hanem az örülőkkel való együtt örülésnek tartom. Jóleső volt nemrég megélni amikor ezt a hozzáállásunkat az egyházi előljárók is elismerték.

Van mire alapoznunk, van mire előretekintenünk és meggyőződésem, hogy lesz boldogabb és sikeresebb jövőnk is.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden polgártársamnak felemelő ádventi időszakot, áldott karácsonyt, családi békét, boldogságot és sikeres új évet.

Hallgató Imre
a Községi - Képviselő
Testület elnöke

HAZANÉZŐ

Nem értem, miért november végén jut eszembe. Talán mert ilyenkor lecsupaszodik a természet és előtűnnek a csupasz ágak, amelyeket nyáron, és még az ősz folyamán is bizony eltakarnak a levelek, és ne adj Isten a termés, a hatalmas, megtermett gyümölcsök, amelyek de szép is lenne, ha beárnyékolnák a kertet egész évben. De ne álmodozzunk. A termés a növény legkisebb része. Tegyük, hozzá, sajnos, anélkül, hogy szomorúak lennénk egyetlen pillanatra is. De miről is van szó tulajdonképpen? Az én szeder bokraimról, amit úgy otthagytam, mint Szent Pál az oláhokat... vagy Péter?... de az is lehet, hogy éppen Sebestyén... Szentekben sosem voltam jó. (Feketicsi volnék vagy mi a szösz.)

Történt ugyanis, hogy valamikor egy csenevész szederbokr lopakodott az udvarunkba. Már első pillanatban gyanús volt, hogy valami nemes növényről van szó, ami nem szaporodik, mint az őrült, érzékenyebb és nagyobb odafigyelést igényel. Ahogy nőtt-növekedett, egyre bizonyosabbá vált, hogy előbb utóbb teremni is fog. S lám, úgy lett. A nyár folyamán megajándékozott minket néhány fekete gyümölcscsel, amiből talán nem sokan lakhattak jól, de ha emlékezetem nem csal, a család minden tagja megkóstolta. Következő évben már sikerült kilesnem azt is, hogy igen alkalmas a szaporításra, hisz a vesszőinek a vége földet érve meggyökeresednek, és

szüretelnie sem volt kedve, inkább hagyta a csenevész terméseket, had rohadjanak meg ott, ahol vannak. Vagy nincsenek, mert ez még a lét fogalmát is kétségbe vonta. De otrom potom... Körülbelül tíz bokrot hagytam ott. Többségük viszonylag rendszeresen termett. Mindegy. Ami elmúlt, elmúlt. Ott maradtak, majd teremnek másnak. (Ez egy abszolút humánus, urambocsá' liberális gondolat volt.)

Itt viszont egészen másfajta kert várt. Nem is igazán szeretnék foglalkozni vele. Csupán annyit szeretnék vele kapcsolatban kihangsúlyozni, hogy itt is volt egy-két szederbokr. De milyen? Hatalmas zöld levelekkel, hosszú, erős, tüskés vesszőkkel. Viszont igencsak parányi és savanyú termésekkel. Láttam én,

ezt át lehet ültetni, utána ez is vesszőt növeszt, ezt is továbbültetjük, és így tovább, míg az apokalipszis lovasai el nem tiporják, bár akkorra már talán az egész világot képes lenne behálózni, ha hagynák. Márpedig mi nem hagyjuk. Mi megmondjuk, hogy hol nőjön, milyen formájú legyen, ki legyen a szomszédja. Megtiltjuk neki, hogy fejetlenül szaporodjon, sarokba szorítjuk, és mint rossz pásztorok, várjuk, hogy teremjen. Én is vártam. Ő pedig termett. És természetesen szaporodott. Úgy, ahogy én szerettem volna. Metszegettem, szaporígtattam. Átültettem a csemetéket ide, meg oda, meg amoda. Valójában az volt a tervem, hogy az egész kertet körülveszem szederrel. Jobbról szeder, balról szeder. Jobbról szedem, balról szedem. Nem látszik majd a kerítés, csak a szeder. Jobbról s balról, mint ahogy említettem. Igen ám, csak vannak olyan helyek, ahol a szeder nem szeret, éppen ezért ott nem nőtt olyan szépen, nem is termett rendesen, és az embernek még

hogy csak a gond lesz vele, de megtartottam, mert had éljen, nagy az isten kertje (állatkertje is, de ez most majdnem mellékes), jut neki hely. Minden esetre valamire azért jó. Például elég szépen bele tud akadni a pulóver szála. Mondjuk, hogy olyan ragaszkodó típus, akitől nem könnyű megszabadulni. Öleled őt, ő ölel téged. Szébb már nem is lehetne. Másik pozitív tulajdonsága, hogy gyorsan szaporodik, annak ellenére, vagy talán éppen azért, mert nem terem. Ezt nevezik a vegetatív meg a generatív szaporodás egyensúlya elvesztésének. De mindegy. Akinek eddig nem esett le, annak elmondom, hogy ez bizony valami vadszeder lehet. Nem üvölt, meg ilyenek, csak rendetlen, független, öntörvényű, akit az embernek nem szabadna beengednie az udvarába vagy a kertjébe. Csak a szomszédéba. Ott jó helyen van... Ha már nem döglött meg a tehene....

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

HAZUGSÁGVIZSGÁLÓ, avagy a POLIGRÁF

A poligráf (a köznyelvben helytelenül: hazugságvizsgáló gép) egy olyan eszköz, amellyel több élettani jellemzőt (vérnyomás, pulzus, légzési gyakoriság, a bőr elektromos vezetőképessége) lehet egyszerre vizsgálni, miközben a vizsgált személynek kérdéseket tesznek fel.

A vizsgálatnál a válaszadások során fellépő szorongás mutatható ki. A kimutatott szorongás kiugró értékeiből arra következtetnek, hogy az adott válasz erős érzelmi reakciót váltott ki – ez pedig hazugság kísérőjelensége is lehet. Az eredmény nem 100%-osan megbízható, mivel az alany szoronghat más okból is és tudatos hazugság esetén ellenőrzése alatt tarthatja a szorongás bizonyos jeleit. A poligráfos teszt eredményei PDD (psychophysiological detection of deception) vizsgálatoknál is kétségbe vonhatók.

A poligráf könnyedén kijátszható, egyszerű, biológiai folyamatok szabályzásával, mivel az eredmény pontosan ezekre épül. Ilyen például, a légzés szabályozása, ami egyaránt befolyásolja a vérnyomást és a pulzust is; valamint a gép által megfigyelt tényezők kijátszhatóak a feltett kontroll kérdések alatti mesterséges stressz kiváltásával, amitől a pulzus, valamint a vérnyomás megugrik, így az esetleges "hazugságok" során nem kapunk kiemelkedően eltérő eredményeket a kontroll kérdésektől (ilyen mesterséges stressz például a nyelv harapása válaszadás előtt). A bőr elektromos vezetőképességét befolyásolhatja például, ha a vizsgált alany a vizsgálat ideje előtt kezét mosott (a folyékony szappan maradványai miatt, vagy épp a szándékos felvitel miatt is). Tehát, a tények ismeretében, kevés logikával, és odafigyeléssel, a gép átverhető, mint minden gép. Ezáltal az eredmények hitelessége könnyen, kérdőre vonható.

Ezt írja a Wikipédia, minekünk meg mi a bajunk vele, miért kerül ilyen ünnepi számba a fenti masina?

Annak ellenére, hogy a menekült téma a háborús, hogy ne fokozzam a világháborús, veszély minden

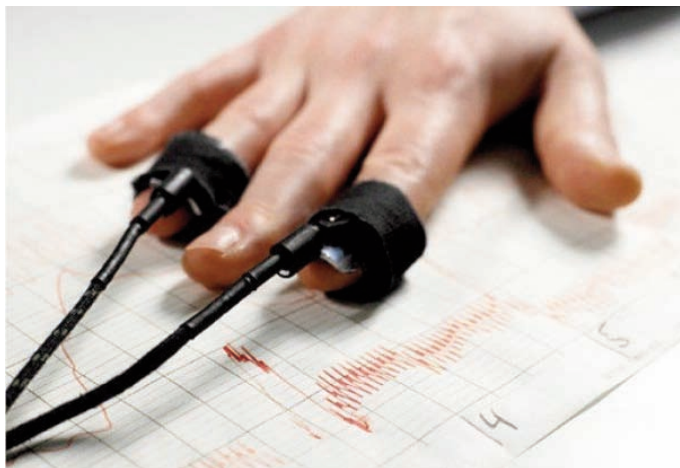
híradóból érződik, nekünk minden más világingató, és kataklisztikus előrejelzések, ijesztgetések ellenére, megvannak a saját, különbejáratú, politikai hülyeségeink. Ami eddig felróható volt a tisztelt választópolgárság kontójára, hogy nem figyeli, hogy az, akire szavazott (párt/pártok) mit tesz, cselekszik a nevében, most már dicséretes szokása is lehet, mivel így, balgán, tudatlanul, legalább nem bolondul meg. Figyelve a meglévő politikai felállást itt nálunk, nem a törvények minősége a megkérdendő, hanem a két parlamenti oldal, a kormánypártok és az ellenzék, egymást lejárató harca az alpári mód ami megkérdőjelezi az ott lévők szellemi erkölcsi és más tulajdonságainak ott tartózkodásuknak hitelességét.

Először is a demokrata Pajtiót provokálta a kormányoldal, hogy a róla alkotott és kijelentett véleményét erősítse meg a poligráf „hitelesítő” erejével. Nem volt hülye, mivel ismerte a már fent említett adatokat a „csodagépről” majd annak a kezelő által manipulálhatósága sem volt idegen előtte. Ez mellett, pedig, még Amerikában sem lehet más bizonyítékok nélkül perdöntő a poligráftól szerzett „információ”. Na, de ettől sokkal jobb és hatásosabb a bulvársajtó véleményképző és irányító hatása, főleg erre nálunk ortodoxéknál és csatolt polgártársaiknál, mivel a kabaréból ismert floskula itt is elterjedt, hogy „azt írj(t)a az újság”.

Ezek után és ennek ellenére, tisztelt kormányfőnk, mivel a nagy demokráciánkban negatívát mertek róla állítani, és ismerve népét, diadalmasan bevonult poligráfos vizsgálatra. Bemutatta, hogy Ő mit mer. Kiállt a gép ellen, bizonyította, hogy az ellene ágálók hazudnak, mivel ergo átment a hazugságvizsgálón, Ők meg ki sem mernek állni... Eddig majdnem semmi bajom nem volt vele (a szerb kormányfővel), még néha csodálkoztam is rajta, hogy ni csak, ezt is megtette, meg azt is megtette, méghozzá elég jól. Az, hogy hogyan csomagolta a „dolgokat”, az másra tartozik, mivel, hogy a már említett bulvársajtón keresztül ezt el is kell adnia ortodox választóinak.

Miért szenvedek az ortodoxokkal már megint? Nem vitás tudjuk, hogy Ők a görögöket, oroszokat, bulgárokat is ideértve Bíborban született Konstantin óta a legokosabbak, és mikor megkérdeztem egy pápa barátomtól, hogy miért nem tartják be azt, hogy festett képet, faragott szobrot ne imádj, csak simán rávágta, hogy a nép intelligenciája még nem érte el ezt a szintet. A kérdésemre, hogy a kálvinistáknál miért van máshogy, csak a vállát vonogatta. Ennyit a legokosabbságról.

Ez mellett még lépten-nyomon abba ütközünk, hogy tudatják velünk, hogy ez itt Szerbia. Mi tudjuk, de tudják-e az Albánok, hogy Szerbia szerint Koszovó is Szerbia, arra már nem tudnak válaszolni, de azért a viszont kérdésre megharagszanak. Hogy ne legyen félreértés, nem az Együtt, Zusammen, Zajedno előadáson említett dátumon idejövőök szájából hangzik el a fent említett kioktatás. Nem Ők már

tudják, hogy igen itt a már említett előadás és annak jó aurája az itteni közös élet kulcsa. Őket is zavarja, a még nem említett dátumok idején idejött új polgártársaink véleménye és az államról, kialakított szokásaik véleményük. Hogy nem üresben filozófálok, egy felháborodás idézete bizonyít, ahol egy személy arról morgott, hogy azért hagyták el a volt hazáját, mert azok nem akartak „kisebbségiül” beszélni, itt pedig muszáj az itteni kisebbségeket elviselni, annak ellenére, hogy ez az „Ő” hazájuk. Mióta?

Amúgy miért akarom megváltoztatni a tavalyi zabarítás eredményét? Csak azért, hogy az ünnepi előadás végén ne növekedjen a felhangzott névsor. Igaz magam is vallom, hogy ahol jó, ott a hazád, de mégis itt azért nem is olyan rossz, meg itt azért az ember még máshogyan is gyűttment, mint odakint auslander. Nem mindenkinek csodajó ott sem, de itthon is egy kicsit harcosabb kiállással jobb is lehet/ne sorunk..., de hát a demokrácia.

Mellékesen, jönnek az ünnepek, akármit is jelenthetnek, hozhatnak a kedves olvasóknak. Biztos a többségnek nem gondtalan dáridózást. Hogy mit kívánok nekik, tudják, de a menekülteknek, ha már jönnek, és pont ere, akkor, tartsák be más törvényeit, ne követelőzzenek, (ha már otthon ezt nem tették) ne szemeteljenek, ne terrorizálják a már vendégszeretet-

tel fogadó, vagy inkább átengedő házigazdákat, és, hogy tanulják meg, hogy mindenütt jó de legjobb otthon (de nem a máséban).

Az újévről a már tudatos koromból a szilveszteri kabaré jut az eszembe. Itt egy kicsit megnyíltak a politikai csapok és egy kis vigasztaló, reménykedő vicceket is hallhattunk. Ilyen volt az is amikor az öreg paraszt bácsitól megkérdezték, hogy mi lenne a kívánsága, ha akármilyen aranyhaltól, boszorkánytól vagy akármilyen más csoda folytán három kívánsága lehetne. Erre a bácsi nagybátran, de vakaródzva, kimondta, hogy a kínaiak támadják meg Budapestet, de utána vonuljanak vissza, Jó mondja a csodatevő fejcsóválva, a második, hát ugyanez. Mondta a bácsi, de a harmadik, kérdezi újból a csodatevő, az is, hangzott a válasz. Miért, kérdezte a csodatevő, miért ugyanaz? Hát kérem alássan, akkor bizony hatszor átkelnének a nagy Szovjetúnión, hangzott a válasz és kitört a vastaps. Valahogy Merkel asszony wir schaffen-es, vagyis mi megoldjuk, válasza a migránsok korlátlan jövetelére volt a figyelmeztetés, hogy ahol azok eljönnek, onnan elzavarják az „őslakosokat” és valahogy megoldódnak akár a múlt századi kérdések is német módon...

Biro Csaba

Hangjegyekkel álmodik

"Nem tudom, ki diktálja a tempót a világban és úgy általánosságban véve az emberek életében, de azt látom, hogy mindig mindenki siet, és közben mindig mindenki mindenhol elkésik. Én a szabadidőm javát a hangjegyek világában töltöm el, hangjegyeket írok kottára, hangjegyeket énekelek hangosan, és néha még hangjegyekkel is álmodom."

A mindig mosolygó tekintet mögött óriási kitartás és szorgalom rejlik, nem beszélve a tehetségről, melyet — legnagyobb örömeinkre — igen sokszor megmutat. Ez a legutóbbi a huszonnegyedik díja. Fiatalkora ellenére ez igen jelentős „gyűjtemény”, mely — reményeink szerint — a jövőben tovább gyarapodik majd.

Török Noémi bácsfeketehegyi népdalénekes Arany páva Nagydíj minősítésben részesült a XIX. Egri Népzenei Gálán, melyet 2015. augusztus 29-én rendeztek meg. Az országos szintű vetélkedőre a Szépasszonyvölgyi Márai Látogatóközpont szabadtéri színpadán és a Bartakovics Béla Községi Ház dísztermében került sor. A rendezvényt a Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége, az Egri Kulturális és Művészeti Központ, valamint a Cantas Agriensis Kulturális Egyesület szervezte. Noémi felkészítő tanára a Szabadkai Zeneiskola népdal szakán Kanalas Zsófia, aki számos tehetséget nevelt már ki, közöttük

Csizmadia Annát és Brindza Beatrixot.

Török Noémi nemcsak csodálatosan szép, hanem végtelenül kedves fiatal hölgy is.

Mikor és hogyan döntötted el, hogy népdalénekléssel szeretnél foglalkozni?

- Óvodáskorom óta tagja vagyok a korosztályos néptáncsoportoknak, és egy vetélkedőre való felkészülés során Pál Eszter, az akkori oktatóm népdaléneklésre kért fel. Ekkor mindössze ötéves voltam. Életem első vetélkedője a 2003-ban megrendezett Szólj, síp, szólj! volt. Nehéz meghatározni, melyik pillanattól számíthatom magam népdalénekesnek, de ez egy olyan kedves emlék maradt számomra, amely így utólag visszagondolva mérföldkő az életemben.

Mit jelent neked a népdal? Gazdagodik-e általa a világszemléleted, az érzélemvilágod?

- Nem tudom, ki diktálja a tempót a világban és úgy általánosságban véve az emberek életében, de azt látom, hogy mindig mindenki siet, és közben mindig mindenki mindenhol elkésik. Én a szabadidőm javát a hangjegyek világában töltöm el, hangjegyeket írok kottára, hangjegyeket énekelek hangosan, és néha még hangjegyekkel is álmodom. Engem nem akármilyen hangjegyek érdekelnek, engem a magyar népzene világa vonz. Egy olyan világ megismerésé-

vel szeretném eltölteni a következő esztendőket vagy akár évtizedeket, amelyre a legtöbb ember percekét sem áldozna. Kíváncsi vagyok a településem népzenei múltjára, és amint lesz rá időm, szeretném kutatni is. Legtöbbször szólóban énekelek, de szeretem, ha zenekari kíséret áll a hátam mögött. Én a népdalba kapaszkodom, a sikerélményeim zömét rajta keresztül érhettem el, és nem egyszer fel is vidított. Számomra a népdalok nagyon fontosak, és bízom benne, hogy egy teljes és egész életet alapozhatnak rájuk.

Milyen bemutatkozási lehetőségeid vannak/voltak, és ezek elegendőek-e ahhoz, hogy ki tudj bontakozni?

- Erre a kérdésre csak úgy tudok válaszolni, ha konkrét személyeket is megnevezek. Ahogy azt a legelején is írtam, a népdal világa felé való terelést és az első énekes fellépést Pál Eszternek köszönhetem. Szeretném kiemelten megköszönni Pál Károlynak,

vagyis Pál Karcsi bácsinak, a Feketics Művelődési Egyesület elnökének mindazt a szinte felsorolhatatlan segítséget, amelyet családomnak és nekem nyújtott óvodáskoromtól a mai napig. Szakács Zoltán, a volt általános iskolai tanárom vezetett el a Szabadkai Zeneiskola első meghallgatására, azóta ugyanannak a tamburazenekarnak vagyunk a tagjai. A Kárpát-medence területén voltak fellépési lehetőségeim, és azon belül legtöbbször Vajdaság területén. Léptem már fel több száz ember, illetve csak néhány néni előtt is, és így még a pályafutásom elején megtapasztaltam, hogy értékes, kis lélekszámú közönség előtt többet ér fellépni, mint több száz érdektelen ember előtt. A bácsfeketehegyi rendezvények mellett testvértelepüléseinkre, vetélkedőkre, népzenei táborokba és alkalmi rendezvényekre kapok meghívást a Szabadkai Zeneiskolán és a Feketics Művelődési Egyesületen keresztül.

Ezt szeretnéd-e folytatni további tanulmányaid során, vagy valami egészen más elképzeléseid vannak?

- Végzős középiskolás diákként sürges az idő, hogy végleg eldöntsem, hol folytatom a tanulmányaimat. Nem akarok külföldre költözni, nem akarok távol lenni mindattól, amit fontosnak tartok — még az egyetemi évek idejére sem. Szeretném az idej tanév második felét a szerb nyelv elsajátítására fordítani, és utána felkészülni az újvidéki

Zeneakadémia etnomuzikológia szakának felvételijére.

Hogyan fogadtad a legutóbbi, Egerben kiérdemelt elismerést? Sok munkád van benne?

- A KÓTA legmagasabb népzenei minősítési fokozatának elérése nagy örömmel tölt el. Az Arany páva Nagydíjat egy bácskai dalsokor eléneklésével érdemeltem ki, és ebben a sikerben benne van Kanalas Zsófia tanárnőm hároméves munkája is. Ha rá gondolok, két dolog jut eszembe: a rengeteg gyakorlás és a tanárnő kedvessége. Úgy érzem, hogy a zeneiskolában a tanár-diák viszony sokkal közvetlenebb, mint, mondjuk, egy gimnáziumban. Sokkal többet tanulhatok tőle, mint amennyit a tanterv megkíván, sokkal kedvesebb velem, mint az eddigi tanáraim.

GONDOLATOK

Számadás

Közhelynek számít de elkell mondanom, hogy az év utolsó napjához közelítve sokunkban megnő az igény és a késztetés arra, hogy számba vegyük mit hozott számunkra a hamarosan csak tavalyi évként emlegetett elmúlt 365 nap. Nem egyformán éljük meg ezt a kérdést, hiszen az életbe most indulók, és az életben már sokat tapasztaltak gondolkodásmódja is teljesen különböző forrásból töltekezik.

Az idő múlása szépíti a dolgokat. A kellemes emlékeink erősödnek, a rosszakat pedig ösztönösen próbáljuk feledni, visszaszorítani és meg nem történné nyilvánítani. Így is van ez valahogyan rendjén, hiszen próbálunk csak belegondolni milyen lenne az életünk amennyiben az elmúlt idők rossz emlékei rátelepednének mindennapjainkra. A ritka kivételektől eltekintve az emberek döntő többségének sikerül fátylat borítani a múltra, és ez így is van jól, hiszen csak így tudjuk vállalni a holnapok mindenkori kihívásait.

Csak előre

Nem tudok szabadulni a témától, és ezért elmondanom a bácsfeketehegyi Fecske olvasóinak is, hogy véleményem szerint két féle módon élhetjük az életünket. Az egyik, véleményem szerint elfogadhatatlan változat arról szól, hogy mindig és mindenkinek csak panaszkodunk. Be nem áll a szánk, hogy milyen rosszul élünk, semmi sincs rendjén körülöttünk, mindenki csak azt nézi, hogy miként ártson nekünk, élehetetlen ez a világ amelybe belecsöppentünk.

Ehhez a gondolkodásmódhoz az is hozzátartozik, hogy bezzeg annak idején ez nem így volt, értelme volt ittlétnék, aki akart az dolgozhatott, gyarapodhatott. Igazságtalan az élet, hirdetik az évtizedek óta aktuális rajzfilm figura szavajárását mindazok akik a múltba próbálnak visszakanyarodni és sikertelenül kutakodva életük értelmé után.

A másik, számomra egyedül elfogadható gondolkodásmód arról szól, hogy az élet csak akkor élhető értelmesen ha megtanulunk előremenekülni a mindennapi gondok szorításából. Vállalni kell az idők változásával jövő új kihívásokat. Menni kell előre az úton megbirkózva a gondokkal, alkalomadtán ügyesen megkerülve hátrahagyni azokat. Gondok és bajok mindig voltak és lesznek is körülöttünk. A kérdés pedig egyszerű és arról szól, hogy akarjuk és merjük-e vállalni őket. Mármint a gondokat és a bajokat amelyeket új kihívásoknak is nevezhetünk.

Feladatoknak amelyek sikeres megoldásával

közelebb kerülünk életünk értelméhez. Élünk itthon és otthon, vagy bárhol idegenként a nagyvilágban.

Itthon is otthon

Mostanában újra az a divat járja mely szerint nagy bolond, vagy pedig túlonúl vén ember az aki még kitart a szülőföldjén, nem megy el innen minél messzebbre. Legalább olyan messzire ahol már senki sem láthatja milyen az élet a csillogó - villogó fényű idegenben, gyökértelenül tengve - lengve, kutakodva a keveseknek megadatott anyagi boldogulás festett öröme után.

Divattá vált elmenni, és azok is mennek akik itthon is otthon lehetnének amennyiben lenne erejük és akaratuk a maradásra. Mindannyinkban él a jobb és szebb élet utáni vágy. Ez mindig is így volt. Sokan kalandvágyból keltek útra, mások pedig a jobb élet reményében. Régen is voltak időszakok ősünk életében amikor sokan elmentek mivel itthon nem találtak lehetőséget a boldogulásra. Elmentek, majd visszajöttek. Sokszor volt értelme a hazajövetelnek is meg az idegenben maradásnak is. Mindenkinek jogában áll dönteni ebben a kérdésben, hiszen az egyéni boldogulás ritkán szokott gyengébbnek viszonyulni a közösségi érdekekkel szemben. Azzal a közösségi érdekekkel amely az itthon maradásról, a szülőföldön boldogulásról szól.

Sokan mennek hiszen nem vitás, hogy itthon valóban nehéz az élete. Sokan mennek, még többen maradnak. Maradnak mert úgy döntöttek, hogy nem fognak elmenni. Egyszerűen csak maradni akarnak. Döntő többségükről nem lehet azt mondani, hogy jól él, de azt igen, hogy kitartóan próbálkoznak a talpon maradás különböző fortélyainak elsajátításával. Nincs élehetetlen csak tehetetlen elvét követve várásznak maguknak elfogadható életkörülményeket, várják a jobb időket. Itthon.

Sokan vannak ilyen itthon maradók, de erről nem divat beszélni. A divat az lett, hogy menni kell, mert itthon nincs élet. Van aki felmondja az állását, vállalkozását amelyből talán meg is tudna élni, de megy mivel az lett a divat. Menni kell. Tudok olyan messze távolba költözöttekről, akik után minden hónapban pénzt küld a család itthon maradt része. Nem tudom ennek mi az értelme, de van ilyen eset is. Nyelvet tanulják a gyerekek, hiszen csak úgy tudnak majd egyszer boldogulni a messze idegenben. Nem értem, hogy miért kell ezt ily módon tenni, de hát ez nem is rám tartozik. Nem hiszek abban, hogy igazolt dolog divatból elmenni és idegenként élni a messze távolban. Valahogyan olyan ez mint amikor divatból idején, na meg még most is, sokan divatból

Magyarországon próbálkoznak egyetemistává válni mivel felvették őket is a nulladik évfolyamra. Nem értettem azt sem, de hát mi közöm hozzá. A gyerekek minden lehetőséget meg kell adni a boldogulásra. Ha van miből.

Sorolom a rossz példákat és tudom, hogy sokakat megbántok ezzel. Nincs hozzá jogom, és nem is tartozik rám, de akkor is csak mondom a magamét, mert úgy gondolom, hogy nincs rendjén divatból elmenni. Kényszerből, vagy kalandvágyból elmenni az egy dolog, de csak azért elmenni mert mások is elmentek, és ez most divat, ez számomra felfoghatatlan és elfogadhatatlan. Na de mi közöm hozzá, mondhatják jogosan azok akik divatból mennek. Remélem, és bízom abban, hogy előbb - utóbb döntő többségük vissza fog jönni a messze idegenből, és újra itthon lesznek otthon. Úgy ahogy illik, és bizonyára azért fogják ezt megtenni mert érdemes lesz. Na meg lehet, hogy egyszer hazajönni is divat lesz.

230 éve itthon

A témánál maradva úgy gondolom, hogy a Fecske olvasói előtt nem titok, hogy az idén emlékeztünk meg szülőföldünkre településünk 230. évfordulójáról. Valószínűleg nem divatformáló szándékkal, de közösségivé ért egyéni akaratból, Kunhegyesen élő földnélküli, vagy kevés földből gazdálkodó őseink úgy döntöttek, hogy a jobb élet reményében megszerveződnek és benépesítik a törökök kivonulása után elnéptelenedett Feketehegy pusztát. A császári jóváhagyás birtokában 1785 tavaszán, elsőként a Nagykunsgárból, 210 család telepített le, és fogott házépítésbe és földmégmunkálás-

ba a mai Bácsfeketehegyen. Tavasszal jöttek, télire felépültek a házak, megszervezték a közösségi életet. Működött az egyház és az iskola. A mindenkori helyzetükkel örökösen elégedetleneket nem fogadta vissza Kunhegyes előjárósága, és szép lassan lenyugodott, majd pedig gyarapodásnak indult az őseink által létrehozott közösség.

Nagykunsgági őseink nem akartak más népekkel keveredni, de ez a tervük nem vált valóra. A szomszédos túlnépesedett Szeghegyről 195 évvel ezelőtt, az akkori álnoknak megbélyegzett feketehegyi jegyző hathatós támogatásával, a beszivárgó svábok vásárolták meg a település egyharmadát és a második világháború végeztével megtörtént erőszakos elűzésükig ők voltak a szomszédjaink. A svábok után 1920-ban, 95 évvel ezelőtt szerbeket telepítettek a számukra épült Újfaluba, majd pedig az elűzött svábok házaiba 1945-ben, 70 évvel ezelőtt, montenegróiakat telepített az akkori államvezetés. A négyes jubileum kapcsán az idén is, ötvenként most már harmadik alkalommal, szerveztünk méltó megemlékezést.

Saját akaratból kun népességből magyarra vált, és Nagykunsgárból Feketehegy pusztát 230 éve benépesítő őseink emlékére egyházi és világi szinten közösen emlékeztünk meg idén ősszel Kunhegyesen és Bácsfeketehegyen. Rendhagyóan közösségformáló és megtartó műsort mutattunk be a jubileum alkalmából. Magyar közösségünk múltjáról, jelenéről és jövőjéről szolt két alkalommal is az Állomás című szerkesztett műsor a bácsfeketehegyi teltházas színházteremben. Bácsfeketehegyi

gyerekek, fiatalok és felnőttek vallottak a műsorban önmagunkról - önmagunknak, arról, hogy van jövőnk ezen a tájon.

Szeretném a Fecske oldalain újra megköszönni a műsor készítőinek, résztvevőinek és nézőinek, hogy megértették az elmúlt 230 év üzenetét. Nagy Kálmán kunhegyesi református lelkipásztor templomunkban többször kimondott szavaival élve, nem az a vesztes aki elesik, hanem az aki nem tud felállni. Az elmúlt 230 év bizonyította, hogy közösségünk minden megingás után talpra tudott állni. Remélem és bízom abban, hogy ez fog történni az utánunk jövő Bácsfeketehegyet benépesítő magyar utódainkkal is az idők végezetéig. Megváltónk szeretetéből, mindannyiuk örömére.

Pál Károly

Múltba nézés, jövőbe látás

A Bácsfeketehegy újratelepülésének 230. évfordulója alkalmából készült Állomások című műsor nemcsak ünnepi főhajtás volt az elődök előtt, hanem egy nyilvános történelem óra is a mai fiataloknak

Jómagam láttam már a rendezőnek, Hajvert Lódi Andreának a tíz évvel ezelőtti munkáját, amikor részletesen feldolgozta a II. József osztrák–magyar uralkodó által meghozott ún. redemptiós törvény következményeit. Az 1785-ös jobbágyrendelet eltörölte ugyan a jobbágy elnevezést, de korántsem oldotta meg a gazdasági válságot. A rendelet persze nagy társadalmi mozgásokat hozott. Az immár szabad parasztok szétszéledtek az egész országban. Így jutottak el többek között a Kunságból Bácsfeketehegyre is a nincstelen magyar református családok, akik csakhamar rádöbbenek, hogy nem az ígért földjére érkeztek. A török hódoltság után fennmaradt pusztá feltöréséhez nem volt elég jószáguk, szerszámuk, s hiába kapták meg a vagyonuk szabad örökítésének jogát, sokak utódai mégis zsellérsorsba jutottak. Nemcsak azért, mert a nagy betelepítések végeztével a földbőség megszűnt, hanem azért is, mert a tervezett egységes adó kudarcba fulladt. II. Józsefnek a nagy svábtelepítési politikája ugyanis újabb feszültséget szült. A királyi kamara jelentős állami támogatást (pl. házat és tízéves adókedvezményt) biztosított a

Bácskába érkező sváboknak a magyar telepesek ellenében...

Az október 17-én látott, nagy közönségsikert aratott **Állomások** műsor gyakorlatilag ettől a pillanattól kezdve kíséri tovább annak a 212 magyar református családnak a sorsát, akik mégis, minden megaláztatás és nehézség ellenére letelepedtek Feketicsten, ám a rendező „ki is lép” a 18. századból. Célja ezúttal sokkal több: afféle történelmi kirakós játékkal – egymásba épülő jelenetsorokkal – egész a mai napig kíséri az ősök leszármazottainak sorsát.

A rendezői vonalvezetés tiszta, egyértelmű: nemcsak láttatni akar, hanem gondoltatni is. Nemcsak felsorakoztatja a történelmi tényeket, de azokat összefüggésbe hozza egymással.

A műsornak nincs konkrét szövegháttere – nem egy adott regényt vagy novellát adaptál színpadra –, hanem pillanatképeket villant fel egy-egy történelmi eseményről tánccal, népdallal, verssel, esetleírással, jelenettel, és a hallgatóságra bízva a jelképek, az éterbe dobott gondolatok és üzenetek megfejtését. Míg a múltban kalandozunk (és csak az írott

dokumentumokra vagy a szájhagyományra hagyatkozhatunk, mint forrásra), addig ezek a történelmi ÁLLOMÁSOK rövidebbek. Ám az idő előrehaladásával a rendezői „vonat is lassít” –, hiszen vannak már élő szemtanúk, akikre bátran hagyatkozhat immár; vannak televíziós híradófelvételek, sajtóból kivágott politikusi idézetek, éleslátású fotósok fényképei.... Egyszerűen egyre merészebb lesz a tényfeltárás és a

kérdésfelvetés is: Mi történik velünk? Miért? Miért hagyjuk, hogy „beetessenek bennünket”?

Hajvert Lódi Andrea nem klasszikus rendezői módszerekkel dolgozik, inkább a drámapedagógusi vénájára hagyatkozik: nem az orrunknál fogva vezet – hanem elemez, feltár, felnyitja a szemünk. Nem bírál, hanem érzékszerveinkre és elménkre hat. Persze egyáltalán nincs könnyű dolga, hiszen azzal az adott emberi anyaggal és műszaki háttérrel kell dolgoznia, ami ott, helyben megtalálható. A szereplők többsége pl. általános iskolás – 2000 után született gyerekek, akiknek nem sok információjuk van arról, hogy falujuk egykoron még Magyarországhoz tartozott. Koruknál fogva nem értik – nem érthetik, hogy volt egy trianoni békeszerződés, és ennek következtében Magyarország déli részét egy új országhoz, a Szerb–Horvát–Szlovén Államhoz csatolják, amitől az itteni megmaradt magyarság kisebbségi sorsba jut.

– Voltak nagyon döbbenetes tapasztalataim a műsorra való felkészülés során – meséli a rendező e cikk megírásakor. – A harmadik összejövetelünkkor például el kellett vinnem a történelmi Magyarország térképét a próbára, mert a 26 gyerekből 20 nem igazán hallott még Trianonról, sem arról, hogy a saját faluja nem volt mindig a szerb határon innen. Azon meg egyszerűen elámultak, amikor elmondtam, hogy

az elmúlt 230 év során 11 alkalommal változott meg annak az országnak a neve, amelyben felmenői és ő maga is él. A zászlókat részben kinyomtattuk, de végül nem maradt rá időnk, hogy beépítsük ezeket is a műsorba.

A műsor voltaképpen egy keretbe van ágyazva: batyuval a hátukon lépnek be a színpadra a gyerekek az első képben, örülnek, hogy megérkeztek oda, ahová, és elkezdenek dolgozni: kapálnak, vetnek, templomot és iskolát építenek. Hasonló jelenet köszönt ránk az előadás végén: kofferral, utazótáskával, hátizsákkal búcsúzkodnak egymástól rokonok, barátok, ismerősök egy „elképzelt” vasút- vagy buszállomáson. Talán egy reptéren. Voltaképpen mindegy. Hiszen az üzenet a fontos: ott vagyunk, ahol voltunk. Nem találjuk a helyünket a világban, és újra, már megint útra kelünk – mint 1849-ben az ún. Mári-napi szaladáskor; mint az 1900-as nagy gazdasági válságkor; mint Trianon után; mint a második világháborút követő években; mint az 1970-es évek nyomorában; mint 1990-ben a polgárháború előestéjén; mint 1999-ben, a bombázáskor; mint napjainkban... Csomagok, csomagok, csomagok. Bedeszakázott és elhagyatott házak. Szétesett családok. Kovács István, Fazikos István, Kórizs

István, Kelemen István, Terebesy András, Szitás János, Szilágyi István, Kasza Mihály, Molnár Ferencz, Józsa János, Szabó István, Óri István, Szombaty János, Balog István, Juhász Ferencz, Tóth Mihály, Kádár András, Rápóti István, Farkas György, Kiss András, Pál Ferencz... – részlet azon családfők névsorából, akik letelepedtek 1785-ben Feketicsen.

„Uram, láss meg Te is engemet, Mindennek vége, vége.

Békíts ki Magaddal s magammal, Hiszen Te vagy a Béke.”

Írja Ady Endre Imádság háború után c. versében. De a béke valahogy mindig kisiklik, mintha rossz vágányon futnának a vonataink. Még az új évezredben is.

Albert Zoltán, Hollandia. Bácsi Balázs, Magyarország. Bede Boglárka, Németország. Borbély István, Anglia. Botlik Olivér, Magyarország. Braskó Balázs, Bálint, Béla és István, Magyarország. Dávid Donáld, Olaszország. Farkas Szintia, Magyarország. Fekete Ágnes, Magyarország. Firic Noémi, Magyarország. Hadadi Endre, Németország. Juhász Hella, Juhász Zoltán, Magyarország. Kasza Víg Anita, Németország. Kerekes Árpád, Ausztria. Kósa Attila, Ausztria... Tévedés ne essék, ezek az emberek nem a 90-es évek elvándoroltjai, hanem a tegnap elutazottjai. És a lista korántsem teljes...

„ez a vonat ha elindul hadd menjen énutánam senki ne keseregjen ha valaki énutánam kesereg a jó Isten a két kezével áldja meg”

– A műsor végén elhangzó nevekről annyit kell tudni – magyarázza Hajvert Lódi Andrea –, hogy mi magunk is sokat foglalkoztunk a kutatással, hogy kik azok a fiatalok, akik végleg vagy ideiglenesen elhagyták otthonaikat. Csak a 20 és 40 év közöttiek neveit jegyeztük fel, 128 személyt írtunk össze önszorgalomból. Nemcsak a szám döbbenetes, hanem a tény is, hogy ezekről az elmenőkről sehol, senki sem beszél, csak a hozzátartozók a család berkein belül. Tabutémaként kezeljük mindezt. Ha valaki szóba hozza, lepiszontjuk:

„Máshol is ez van.” Csakhogy egy ekkora település esetében, mint amilyen Bácsfeketehegy, ez a folyamat előbb-utóbb súlyos következményekkel jár majd. A 120-130 „nemzőképes” fiatal elköltözése 10 év múlva akár mínusz 250 magyar gyereket jelenthet az iskolában. Konkrétan egy iskolányi gyereket. És mi lapítunk. Szerettük volna az összes nevet feltüntetni a műsorunkban, afféle „díszletként” –, de felvilágosítottak, hogy ez jogi bonyodalmakhoz vezethet, így hát csak kimondunk néhány nevet a műsorban, főként azokat, akik valamilyen rokon kapcsolatban állnak a megszólaló szereplőkkel.

Ezek azok a „vértanúk”, akik nem tudják éltetni a mai Edward királyokat. Akik nem hiszik el az olyan politikai szölamokat, amelyek nap mint nap megjelennek a sajtóban. Azt, hogy: „A kormány még az eddigiéknél is határozottabban küzd a lakosság életszínvonalának jobbá tételéért.” (Aleksandar Vučić, 2015. május).

Jóllehet az Állomások nem az álmainkról, hanem a megpróbáltatásainkról szól, a rendező azért ki nem hunyó reménnyel zárja a műsort. Reményik Sándor: Eredj, ha tudsz c. versére támaszkodva mondja ki:

„Akarok lenni a halálharang, mely temet bár: halló fülekbe eseng és lázít: visszavenni a mienk! Akarok lenni a gyújtózsínór, a kanóc része, lángralobbant vér, mely titkon kúszik tíz-száz évekig hamuban, éjben, míg a keservek lőporához ér. És akkor...!”

Nem tudjuk, mi lesz tíz-száz év múlva, de a műsort bátran ajánljuk portyázásra, megnézésre nyílt történelmi óráként, meghallgatásra, tovább gondolásra.

MOLNÁR KREKITY OLGA

Szarka Zsófia felvételei

SZILVESZTERI HOLDFÉNY

Szilveszter reggelére leesett az első hó. Még ma is emlékszem arra a boldog érzésre, ami a testem átjárta, amikor kitekintettem az ablakon. Nem akartam hinni a szemeimnek! A házunk előtt álló meggy fák ágait, amik előző nap még csupaszon meredeztek az ég felé, vastag hótakaró borította. Az utca túloldalán levő fehérre meszelt ház, egészen beleolvadt a tájba. Mindent belepett a hó és még reggel is havazott.

- Sikerülni fog! - kiáltottam örömben, amint magamra kapkodtam a szék karjára gondosan kikészített meleg ruhát. - Sikerülni fog! - ismételtettem és tapsoltam önfelédten. - Ez lesz majd a leggyönyörűbb "Szilveszter"! - suttogtam már visszafogottabban, alig hallhatóan csak önmagamnak és hideglelés belső bizsergés futott végig rajtam.

Egész délelőtt az ünnepkörűli teendővel voltam elfoglalva. Miközben segítkeztem a konyhában, gondolataim már az esti eseményeken kalandoztak. Mindent már jó előre előkészítettünk a bulira. Főleg a fiúk ügyeskedtek, rájuk maradt a munka nagyobb része. Nekünk lányoknak az édességekről kellett gondoskodnunk. Emellett nem könnyű és kellemetlen feladat hárult reánk, meggyőzni a szülőket arról, hogy elmehezzünk arra a boém, talán bolondos, kicsit sem veszélytelen „Újév”-várásra, amit az ünneplés helyszíne és az odaváló utazás tett különlegessé. A felmerülő nehézségek, hogy elmehezzek arra a kihívásokkal és meglepetésekkel teli, romantikusnak ígérkező „Újév”-várásra, rám úgy hatottak, hogy fokozódott bennem a türelmetlenség, a vágy, a belső izgalom és alig bírtam kivárni az estét amikor már elindulhatok. A délután éppen ezért a készülődések ellenére is, hosszúnak tűnt, egy örökkévalóságnak, mert attól féltem hogy meggon-
dolják magukat a szüleim, akiktől addigra már ha nagy nehezen is, de engedélyt kaptam.

A havazás délutánra már elcsendesedett. Hideg északi szél hajtotta szét a hófelhőket és érezhetően csökkent a hőmérséklet. Mire besötétedett már fagyosan csikorgott a hó a kipirosodott arcú, vidáman szánkózó kiscsizmák talpa alatt.

Csilingelő száncsengő hangja adott jelt az indulásra! - "Megjöttek! - Megyek!..", szóltam be a rend kedvéért a szobába és választ nem várva siettem ki az utcára. Kétlovas faszánkó állt a kapunk előtt ünneplő díszben pompázva és csak arra várt, hogy helyet foglaljak rajta a meleg takarók, bundák és subák alatt, a nagy Ó-vel összebújva. - "Gyihá,!! - siklott a szán és a házunk pillanatok alatt mögöttünk maradt, majd az első, második, sőt a harmadik utca is és a falut hamar elhagyva, már kint száguldottunk a határban. A fiúk habár délelőtt már többször is megtették az odavezető utat, estére a hó a nyomokat már teljesen belepte. Mivel előttünk még egy lélek sem járt akkor arra, az út nehezen kivehetővé vált, beleolvadt a tájba. A házakat elhagyva az utcai világítás megszűnésével sötétség borult a szánkózókra. Az addigi hahotázás, hangoskodás, láрма, egy ideig elcsendesedett, mindenki az utat figyelte. Az útszéli fák törzsének sötét

alakja, igaz adott némi útmutatást, de nem eleget ahhoz, hogy biztosak lehessünk abban, hogy nem fogunk eltévedni. Egy ideig így folytattuk utunkat. Lassan haladtunk előre a lovakat nógatva, akik alig lépkedtek, mintha féltek volna az előttük levő bizonytalan sötétségtől.

És akkor egy pillanat alatt minden csillogni kezdett! A felhők mögül előbújt a hold és fénye beragyogta a körülöttünk elterülő hótakaróval borított szántóföldeket és az utat, melyen a színes szalagokkal díszített lovacsák most már bátrabban haladtak. A hold huncutúl játszadozott a hókristályokkal, meg-megvillantatva azoknak gyönyörű báját. Siklott a szán, a ragyogó hótakarón. Csilingelt a száncsengő, az északi szél ünnepi dalokat lengetett rajta és a lovak kecses mozgása adott hozzá ritmikus dallamot.

Ez engem elkápráztatott! Boldog voltam, hogy ilyen csodálatos eseményt élvezhetek, amiben még nem volt addig részem. Vidáman kacaráztunk. Kacagásunkat az akkora már hideg, fagyos szél messzire vitte, messzire, bele a szilveszteri éjszakába. Jókedvűen énekeltünk, egy-egy mókás megjegyzés, tréfa is elhangzott ami csak tovább fokozta a hangulatot. Megelégedetten arról elmélkedtünk, beszélgettünk, hogy az egész nem sikerült volna ilyen káprázatosan ha nem az öreg faszánkón utazhatunk és viháncolhatunk kedvünkre. Incelkedtünk, viccelődtünk egymással, mivel boldogok voltunk és elégedettek azért, hogy aznap behavazott. Végtelenül örültünk, hogy sikerült a tervünk. Mert a hó, a tervünk és vágyunk megvalósításának nélkülözhetetlen része, lehullott, pontosan időzítve!

A hold fénye továbbra is hűsége sen mutatta az utat. Egy rövidke időre, játékosan és gyermeki pajkossággal, el-el bújta a felhők mögé, hogy újból felbukkanhasson és még szebben ragyoghasson.

„Hóha-hó – hóóó....! – állt meg a szán, mire már teljesen átfáztunk. Megérkeztünk!?! – Tehát ez az a hely, ez az a ház ahol ma este az éjfél várni fogjuk, ahol az "Újesztendőt" köszöntjük? - Ez lenne az emberek által csak úgy nevezett "Újfalu"? Kíváncsian néztem körül, már annyira lehetett a holdfényes éjszakában. Messzire nem láthattam de rögtön észrevettem a sárgásfényben úszó két kisablakot, amint csalogatóan hívogattak be a házba. Benn a szobában banyakemence árasztotta a már annyira óhajtott meleget. A szoba kellemes volt és ízlésesen díszített. Színes papírkarikából font szalagok és ballonok fokozták az ünnepi hangulatot.

A faszánkó csilingelő siklása a holdfényes éjszakában, az ünnepi ruhába öltöztetett meleg szobácska, a kellemes zene, a diszkófény, az „Újév”-várás szerelemtől átitatott bódító varázsa, csodálatos élményként maradt meg bennem és vésődött bele örökre, emlékeim képtárába.

Hodák (Vajda) Judit

Új irányelvek a vérnyomás gyógyításában

Évente jelentkezik az Európai Kardiológiai és Hypertonia Társaság összefoglaló véleményezésével a vérnyomás elleni harcban. Nekünk, Vajdaságiaknak, különös figyelemmel kell kísérni mondanójukat, hiszen a cukorbetegség burjánzása jószerivel a magas vérnyomás kíséző tünetévé vált tájainkon. Az említett intézetek nem sokat enyhítettek a még 1999-ben kiadott véleményükön, amely akkoriban túl szigorúnak tűnő véleményezésével, azzal, hogy 120/80 higany- milliméterre tették a felső határt, sokkolta a világ orvosait és vérnyomásos betegeit. Megtoldották mindezt még azzal a kemény záradékkal, hogy ezt az értéket nem szabad átlépni akkor sem, ha történetesen matuzsálemi kort él meg egyik- másikunk. Ha csak 20 egységnivel emelkedik a reggeli mérés, már megduplázódik a korai szív- és érrendszeri elhalálozás veszélye- tették hozzá. Igazán ijesztő tények ezek még manapság is. Talán az okozta és fokozta szigorúságokat, hogy az emberek nagy része továbbra is hanyagul gondolja az egészségét, úgy a táplálkozás, mint a megelőző ellenőrzések területét nézve. Tavaly már jelentkeztek enyhítő fennhangok, intézményesítve azonban a napokban kiadott irányelvekben módosították némileg szigorukat. Az újabb kutatások szerint, mégsem mindegy milyen idős és főképpen nem, milyen egészségügyi állapotban van a beteg, milyen betegségek társultak a hipertónia mellé. Egyre tömegesebb Földünkön az idősebb korosztály s ezt a jelenséget nem lehet bagatellizálni azzal, hogy ez legyen a gerontológia rendelőinek a gondja. Őszintén szólva, a 70-80 éves korosztály, az eddigi lát- szólag körültekintően, gondosan előkészített meg- tanulmányokban meg sem jelent. Nyugodt lélekkel leírhatom: az orvostudomány mindmáig fiatal és közép-kori orientáltságú volt úgy a kutatás, mint a gyógyítás terén. Ezt nem kell bizonygatnom példákkal, mindannyian éreztük és ma is érzékeljük mi idősebbek már az orvoslás legelső lépcsőfokán, a területi rendelőkhöz. Elsősegélynyújtásnál vagy a sürgősségi felvételi osztályokon, akár a kórházi osztályok ajtájában ez az első, mindent eldöntő kérdés vár a hozzátartozóinkra: hány éves a beteg? S ez a kérdés nem minőségi osztályozást takar, hanem sajnos, felvételi és orvoslási sorrendet határoz meg, ami egy humánusnak mondott szakterületnek egyál- talán nem válik becsületére.

Az új kezelési irányelv, tartalmát tekintve, mintha rádöbrent volna erre a hiányosságra. Külön csoportként foglalkozik a cukorbeteggekkel és az idősebb korosztállyal. Számukra az általánosított 140 –es szisztolés vérnyomás alatti cél helyett, normálisnak tekinti a 140 sőt 150-es szisztolés vérnyomást is, különös tekintettel az idősek mentális képességére. Kizárható ugyanis, mondják az újabb tanulmányok,

hogy ebben a korban az agy ereinek elkerülhetetlen meszesedése nem akadályozná az agyközpontok vérellátását. A szívtől igen csak távol eső elmeszesedett, nehezen átjárható ereken, a 120-as vérnyomás nem tud elegendő oxigént szállítani agy- sejtjeinknek, ami az öregkori elbutulás egyik első lépcsőfoka lehet. Magasabbra kell emelni tehát- sportnyelven szólva- a lécet, a 140-es és 150-es értékre. Továbbra sem kérdéses azonban, mondja a jelentés, hogy a 140 –es körüli érték növeli a szélütés rizikóját és a szívizomra is teherként nehezedik. Ennek ellensúlyozására szolgálna a 100 mg-os aszpirin naponkénti adagolása, sajnos azonban, idős korban ennek a gyógyszernek komoly mellékhatása, a gyomorvérzés mind gyakoribb. Ez a megfontolásra készteti az orvosokat az aszpirin ajánlására, a 65-70 éven felüli egyéneknél. Ennek a problémának megoldása még várat magára, távolról sem egyértelmű, ahogyan azt egyes reklámok feltűntetik. Az életmód terápia elismert irányelvei némileg módosultak: a javaslatban kiemelt helyen szerepel a só fogyasztás erőteljes csökkentése napi 5-6 gramm- ra. Első ízben különös figyelmet szentelnek, az orvosi rendelőn kívül mért vérnyomásokra, mint tényleges értékekre! Az 5 kg-os fogyás, mintegy 4-5 egységnyi csökkenti a szisztolés nyomást, a rendszeres aerobik mozgás, akár 7 egységnyi lefaraghat. A férfiaknak továbbra is 102 cm-es a nőknek 88 cm

alatti haskörfogat alatti értékeket javasol. A gyógy- szeres terápiában a cél a fontos, nem emel ki egyetlen gyógyszert sem a forgalomban lévő öt csoportból. Tekintet nélkül a vérnyomás magasságára szinte kizárólag a kombinációs (két-három féle gyógy- szeres) kezelést javasolják, akár első gyógyszerként is.

Vigyázzanak magukra, ügyeljünk szeretteinkre az elkövetkező 2016. évben is! BUÉK.

KARÁCSONYI VALLOMÁS

A hagyományok szerint, karácsonykor nem szabad hazudni. Igaz, más alkalommal sem illik, de ezen a nevezetes ünnepen - vétek. Sajnálattal tapasztaltam egy álmatlan éjszakán, hogy egész életemben hazudtam...

Legalább egyszer, az élete során, mindenki kikéri magának: "Már csak tudom, hogy ki vagyok!"

Látják, kérem, itt a bökkenő: fogalmam sincs, hogy ki vagyok. Ugyanis, minden más vagyok azon kívül, aminek, egész életemben vallottam magam: Egyedi. Ugyanis, esetleg, egyedi lehetek, mint egy különleges növény, vagy állatfajta, jelenség, vagy tehetség - de Egyedi, az semmiképpen! Mert az egy nagyon szép vezetéknév, így hívtak egész életemben, így szólítottak fel a tanárok, ez a név áll az anyakönyvi kivonatomban is, csak azt nem tudom, hogy miért. Nem úgy van, igazából, tudom, de erről eddig soha nem beszéltem. Gondoltam, jönnek a szent ünnepek, ezt most megvitathatnánk közösen. Én, ugyanis, egyedül, mint Egyedi, nem tudom megoldani ezt a kérdést, csak a szőnyeg alá söpörni az igazságot... mert az a legegyszerűbb..

A számtanban mindig abból indulunk ki amit tudunk. Én is abból indulok ki amit tudok: fogalmam sincs, ki volt a nagyapám. Apám sem tudta húsz éves koráig, ezért kapta az édesanyja leánykori nevét: Egyedi. Hozzá is szokott, hiszen a becsületes nagyszülőké volt akik tisztelettel és nevükhöz méltóan remek embert neveltek belőle.

A nagymamám, aki nem volt hajlandó elfogadni a nagyapám vezetéknévét, sőt nem volt hajlandó élni sem vele, Isten nyugosztalja, a régi, nagy Jugoszáviában, hozzá ment egy szlavón finánchoz. De az ő vezetéknévét sem vette fel, ahogy azt mondani szokás, sem édesapám vezetéknévét nem változtatta meg, attól függetlenül, hogy apa helyett apaként nevelte az apámat. Minden nyáron náluk nyaraltunk, mi Egyediek. Tehát, az Egyedi vezetéknév nem az apámtól származik, hanem az öreganyám leánykori neve volt. Hiába kecsegtettem magam vele, szép, egyedi, ritkaság. De nem az enyém.

Ahogy kiderült, az apám édesapja újvidéki származású, gyökerestől oda tartozó Drozlik Mihály volt. Oda is, eljártunk nyaranként, mi - Egyediek. Igen ám, csak hogy a Drozlik ha a fejére állítjuk, akkor sem - magyar név. Utána is néztem: az ezernyolcszázas évek közepén, Németországban található a születési könyvekben: húszezernyi jelöltek be, majd az ezerkilencszázas évek elején Amerikában mutatja ki a statisztika: a húszezer Drozlik nevű újszülöttek számát. De Magyarországon, sajnos, a már említett intervallumban csupán, ötezer Drozlik született...

Milyen nemzetiségűek? Kiktől származnak? A Hunoktól biztosan nem... Akkor: ki is vagyok?

Fogalmam sincs.

Segítségemre lehetne az édesanyám családja, hiszen színig magyarok: Gál! Lehet ettől szebb magyar vezetéknév? Tehát, magyar vagyok, az édesanyám családja bizonyítja... Ha egy kicsit ünneplőbe öltöztetjük és így írjuk, hogy: Gaál, akkor, még nemesi származásra is utalhatna. Csak, hogy nem így áll a dolog...

A Gál vezetéknév sem a nagyapám, apjától, a dédapámtól származott hanem, az édesanyja leánykori neve volt pontosan úgy, mint ahogy az Egyediéknél történt: a nagyapám és a testvére nem tudták ki volt az édesapjuk... Ebben az esetben, az édesanya soha nem árulta el, függetlenül attól, hogy leélte az életét az állítólagos dédapával: megszülte a nagyapámat, elvitte a szüleihez. Megszülte a leányát, azt is elvitte a szüleihez és vissza tért a neve nincs titokzatos férfiúhoz...

Ki vagyok én?

Se az édesapám, se az édesanyám elődeiről nem tudok - semmit. Nincs eredet csak spekulálás: nemesi család, grófi család...

Csak egy dolog igaz: a Gál nagytata a padláson tartotta a könyvtárát, kőműves mester létére, szégyellte bevallani, hogy (gyönyörű) verseket ír... Úgy énekelt mint a pacsirta.

Édesapám egész életében - festett, kereskedő létére, igazi művész volt és nagyon szép verseket írt...

Édesanyám úgy kreálta a ruháinkat, mintha Coco Chanel leszármazottja lenne...

Az édestestvérem szépsége és tehetsége minden színművészt felülmúlhatna és a pesti Nemzeti Színház sztárja lehetne...

Egy a biztos: két gyönyörű, tehetséges gyermekem van, Isten védje meg őket a gonosztól, akik tudják melyik családi ág leszármazottai sőt, azt is, hogy hívják őket: megvan az édesapa, nagyapa, dédapa, igaz az is eltűnt, soha nem tudták meg, mi lett vele. De, az régen volt...

Ez nagyon fontos, mert nem kell soha hazudniuk, hogy Egyediek, hacsak nem - egyediek, mert az egész család az, mint egy különleges növény, vagy nem mindennapi jelenség, - tehetség... Erre meg mernék esküdni, hogy igaz!

Most már nyugodt lélekkel kimondhatom: Kellemes Karácsonyi ünnepeket kívánok mindenkinek!

MICIC EGYEDI MÁRTA írása

FECSKE TOLL

ÜNNEPI REMÉNY

Múlnak a napok, hetek, hónapok.
Izzasztó kánikula volt, majd őszi ködfoltok.
Színes levelekkel pompáznak kedvenc fáid,
kár, hogy nem látod.
Múlnak a napok, hetek, hónapok.
Esténként a kályha tüze lobog.
Meleg van és csend, ahogyan szeretted,
én némán, búsan remegek,
majdnem megfagyok.
Múlnak a napok, hetek, hónapok.
Minden levél földre hullott,
a kedvenc fáid ágai gyászosan kopaszok.
E védtelen életből hova lettél,
és én hol vagyok?
Múlnak a napok, hetek, hónapok.
Gondolatban még beléd kapaszkodok.
A szeretet ünnepe fájdalmasan közeleg,
de tudom, meghozzák a reményt a fénylő csillagok.
Múlnak a napok, hetek, hónapok...

Bácsi (Vajda) Sára

Karácsonyi vacsora

Minden percben várva várjuk
Boldogságunk benne megtaláljuk.
Átjárja otthonunk a fenyő illata,
S szívünkbe költözik a csoda.
Ilyenkor csak másokra gondolunk
S vendégül látunk sok rokonunk.
A család közelsége átöleli lelkünk
S a finom vacsora táplálja testünk.
Mindenki boldog, nevet
S a szeretet járja át a szíveket.
A fán kigyúlnak a színes fények
S a gyerekek vidáman énekelnek.
A színes ajándékok sorra nyílnak
S a szaloncukrok egyre fogynak.
Mindenki szíve repesve várja,
Hogy mit hozott neki az ő
Jézuskája.

Minden gyerek nagyon örül
S az új játék gyorsan előkerül.
A levegőben mézeskalács illata
száll
S az igaz öröm Mindenkit meg-
talál.
Örülünk egymásnak, az új
reménynek,
Gyermekeink mosolyának, a
finom kalácsnak,
Az együtt töltött boldog időnek,
A karácsonyfa színes fényeinek,
S egyszerűen csak örülünk, hogy
szerethetünk!

Verbászi Hajnalka

ANYAKÖNYVI HÍREK

Újszülöttek

Nyírádi István és Kovács Rahella

kisfiuk **Nyírádi Leonor**

Cékus attila és Cékus Erika

kislányuk **Cékus Anna**

Szabó László és Brigitta

kisfiuk **Árpád**

Tót Attila és Anita

kislányuk **Larissza**

Vukasović Davor és Marina

kislányuk **Marija**

Elhunytak

Mitev Martin

október 24, 22 évében

Beriša Agim

október 31, 54 évében

Németh Julianna szül. Csete Julianna

november 2, 89 évében

Molnár Benjamin

november 6, 91 évében

Bjelica Marija szül. Knežević

november 21, 66 évében

Konczi Julianna szül. Molnár Julianna

november 29, 90 évében

Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvezetői irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

Fecske. Kiadja a Zöld Dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet, Bácsfeketehegy, JNA 24. Tel/fax: 024/739-063.

E-mail: feketicsifecske@gmail.com Folyószám: 310-8659-38. www.feketics.com

Tördelés: Bácsi Róbert. Munkatársak voltak: Bácsi (Vajda) Sára, Bíró Csaba, Bordás Katalin, Bojtos Béla, Bertók Z. Tatjana, Benedek Miklós, Hajvert Lódi Andrea, Krisztián Irén, Dr. Kerekes József, Kórizs József, Kormos Ludrován Natália, Nagy Erzsébet, Nagy Sára, Orosz Attila, Papp Julianna, Pál Károly, Brezovszki Andrea, Szukola Béla, Juhász Attila, Verbászi Hajnalka. Készült Bácsfeketehegyen a P.S. Print & Design nyomdában 2015. december.

СР – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матпе српске. Нови Сад
659.3 (497.113)

FECSKE: bácsfeketehegy havilap / szerkesztő Bácsi Róbert.
- 1. évf., sz. (2004) - Bácsfeketehegy: Zöld Dombok környezet- és
közösségfejlesztési szervezet, 2004. - Illus. : 30 cm

Mesecso.

ISSN 2217-3706

COBISS.SR-ID 201634567

December 19. szombat 9.00

ÜNNEPI KIRAKODÓVÁSÁR

Helyszín: Kultúrotthon

A bácsfeketehegyi „Feketics ME” szervezésében.
az óvoda és a civil szervezetek valamint
a kistermelők közreműködésével

December 19.
szombat 19.00

MŰVELŐDÉSI MŰSOR

Helyszín: Színházterem

December 20. vasárnap 9.30

ÜNNEPI ISTENTISZTELET

a Református templomban

Fellépők:
a szabadkai Dalkötő leánykórus

December 20.
vasárnap 14.30

KARÁCSONYI REFORMÁTUS GYERMEK ISTENTISZTELET

Helyszín: Református templom

*Karácsonyi
hétvége*

*2015.12.19-20.
szombat-vasárnap*

